

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ

שלשלת האור

היכל

ששי

שער

ארבעה עשר

מאמר
אז תשמח בתולה במחול
תרל"ט

מאת כ"ק אדמו"ר

אור עולם נזר ישראל ותפארתו כקש"ת

מוהר"ר שמואל

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע מליובאוויטש

הנחת בנו כ"ק אדמו"ר

אור עולם נזר ישראל ותפארתו כקש"ת

מוהר"ר שלום דובער

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע מליובאוויטש

על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה

מאה ושנים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע ונ"ד שנה לנשיאותו

לעילוי נשמת

הרה"ת הרה"ח ר' בן ציון ישראל מאיר ע"ה

בן הרה"ח ר' מנחם מאניש ע"ה

שיינברגר

נפטר ט' כסלו, ה'תשמ"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס על ידי משפחתו שיחיו

הוספה

הלך מרשימת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ בקשר למאמר זה

מוצאי ש"ק וירא, י"ח אור ליי"ט מ"ח, תרנ"ד, ליובאוויטש. שעה חצי השני' אחר הצות.

. . . בשבת זו מתפללים בהשכמה, כי היום קצר והמלאכה מרובה, דודתי מרת חי' מושקא תי' ילדה בת ובעת תפלת שחרית יקראו לה שם, ויהי' קידושא רבא.

. . . בעת הקידוש . . . אמר כ"ק אדמו"ר מאמר, אז תשמח בתולה במחול, המשל מהבעש"ט בשווינדל-טרעפ, בענין העלי' מדרגא לדרגא בדרך קירוב וריחוק.

כ"ק אדמו"ר סיפר, כי מאמר זה אמר כ"ק אביו אדמו"ר בשנת תרל"ט, בעת שנולדה בת לדודתי מ' דבורה לאה, וסיפר ג' מעשיות:

א. כי כ"ק אביו – אדמו"ר – אמר אז להבע"ב החסיד ליב פאזין מויטעבסק: צי אז מי איז א איד א בעל הבית מיט אן עין הרע א גרויסן הויף אין א שטאדט איז מען פטור פון עבודה, דער עלטער זיידע (אדמו"ר הזקן) וויהל אז אויך בעלי בתים זאָהלן פיהלן אז אין עוד מלבדו, דורך השגת השכל.

ב. כ"ק אביו – אדמו"ר – אמר: א מחשבה זכה דערלאנגט אין עולם המחשבה, אז מי טראַכט אין א מחשבה איבער א צדיק וואָס איז אין עולם האמת, איז די מחשבה ווערט נזדכך אין עולם המחשבה, און ווערט נדבק אין די דפנות פון דעם היכל הצדיק. און נאָכדעם איז די הארת נשמת הצדיק מתעבר אין דעם בעל מחשבה זכה, און דאָס גיט אים א סיוע אין רוחניות און אין גשמיות.

ג. כ"ק אביו – אדמו"ר – אמר: דאָס וואָס דער עלטער זיידע זאָגט אין פרק ג' (בשער היחוד והאמונה): „אבל אילו נתנה רשות לעין לראות ולהשיג את החיות ורוחניות שבכל נברא השופע בו ממוצא פי הוי' ורוח פיו, לא הי' גשמיות הנברא וחומר וממשו נראה כלל לעינינו, כי הוא בטל במציאות ממש, לגבי החיות והרוחניות שבו“, איז די כוונה אין די ווערטער, אילו נתנה רשות לעין לראות, אז די אויג זאָל זעהען אָהן עבודה, אָט אזוי ווי די אויג זעהט אַלע ענינים, אָבער דורך עבודה קאָן יעדערער זעהן אין א ראי' מוחשית געטליכקייט ממש.

MAAMMAR OZ TISMACH BESULAH BEMOCHOL—5639

Copyright © 2004 by

“KEHOT” PUBLICATION SOCIETY

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 774-4000 / Fax 774-2718

Order Department:

291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213

(718) 778-0226 / Fax 778-4148

www.kehotonline.com

The Kehot logo is a trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch, Inc.

All rights reserved.

Manufactured in the United States of America

גשמי' כי בע"כ אתה חי, ולכן בשעת התפלה כאשר מתבונן אז נתפעל באהוי"ר ואחר התפלה כאשר ישפיל א"ע ברצונות גשמיים אז חולפת ועוברת האהבה, והיינו מפני שעכשיו הוא הגילוי דממכ"ע, אבל לע"ל יהי' גילוי א"ס הסוכ"ע אשר אין בו התחלקות ומעלה ומטה, וזהו פי' מחול שהו"ע הריקוד דמחול שהוא בעיגול בלתי קירוב וריחוק, כי לע"ל לא יהי' עוד ריחוק.

וּפְי' אַז תִּשְׁמַח, אַז הוּא אֱלֹהִים זַיִן, שֶׁהוּא מִסְפֵּר שְׁמוֹנֶה, שֶׁהוּעַ כִּינּוּר שֶׁל שְׁמוֹנֶה נִימִין שִׁיחַי לַעֲלִי, כִּי כִנּוּר שֶׁל בְּהִמְ"ק הִי' שֶׁל ז' נִימִין שֶׁהוּא כִּנְגַד ז' יְמֵי בְּרֵאשִׁית ז' יְמֵי הַבְּנִין שֶׁהוּא דֶרֶךְ כָּלֵל עֲדִיין סֹדֵר הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת, אֲבָל לַעֲלִי יֵהִי שְׁמוֹנֶה נִימִין שֶׁהוּא מִדְרִיגָה שֶׁלֹּמְעֵלָה מִסֹּדֵר הַשְּׁתַּלְשֻׁלוֹת, וְלַעֲלִי כֹאשֶׁר יֵהִי גִילּוֹי זֶה יֵהִי שְׁלִימוֹת הַשְּׁמַחָה, וְכִמְאֲרֻזִּיל יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשֵׁיו, שֶׁמַּח לֹא נֹאמֵר אֲלֵא יִשְׁמַח, עֲתִידִים צְדִיקִים לִשְׁמוּח בְּמַעֲשָׂיו שֶׁל הַקִּבְיָה, וְכֵן יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו עֲתִיד הַקִּבְיָה לִשְׁמוּח בְּמַעֲשֵׂה הַצְּדִיקִים לַעֲלִי, וְזֶהוּ אִזּוֹ תִּשְׁמַח שְׁעִי גִילּוֹי מִדְרַגַּת אִזּוֹ, יֵהִי שְׁלִימוֹת הַשְּׁמַחָה.

אֲךְ עִי' מַה יֵהִי זֶה הַגִּילּוֹי לַעֲלִי, הוּא עִי' שִׁישְׂרָאֵל יֵהִי בְּמִדְרַגַּת הַנֶּקֶד בְּתוֹלָה. וְהַעֲנִין דֶּהֱנָה כְּתִיב בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יִדְעָהּ, דֶּהֱנָה כְּמוֹ שִׁישׁ אִישׁ בְּקִדּוּשָׁה כְּמִ"שׁ ה' אִישׁ מִלְחָמָה וְכִמְ"שׁ לִזְאֵת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָהּ זֹאת, וְאִישׁ הוּא מִדְרִיגָה גְבוּהָ מֵאֵד כְּמִבּוֹאֵר בְּמִ"א, שֶׁהוּא אֵשׁ יוֹדֵד, כְּמִ"כ בְּלַעֲוִיז יֵשׁ אִישׁ שֶׁהוּא אִישׁ שְׂדֵה, אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד, אִישׁ מְדוּן, אִישׁ תְּהַפּוּכוֹת, תְּהַפּוּכוֹת הַיְיָנוּ שֶׁמֵּהֶפֶךְ מִסֹּט' דְּקִדּוּשָׁה לִסֹּט' דְּלַעֲוִיז, וְאִישׁ מְדוּן הַיְיָנוּ כְּמִ"שׁ וְנִרְגָן מִפְּרִיד אֲלוֹף, וְזֶהוּ פִי' בְּתוֹלָה כְּמִ"שׁ גֵּן נִעוּל אַחוּתִי כֹלָה שֶׁהוּעַ נִעִילָה שְׁנַעוּלָה מֵאִישׁ דְּלַעֲוִיז, שֶׁאִישׁ דְּלַעֲוִיז לֹא יִדְעָהּ, וְעִיז יֵהִי כְּלִי קִיבּוּל לַעֲלִי לְקַבֵּל גִּילּוֹי אִ"ס הַסּוֹכִ"ע. אֲבָל זֶה הַגִּילּוֹי יֵהִי לַעֲלִי, כִּי עַכְשֵׁיו בְּעִבּוּדָה צִ"ל וּמִלְתָּם אֵת עֵרְלַת לְבַבְכֶם, דְּכִמוֹ שֶׁהַמִּילָה גְשְׁמִיּוֹת מְגַלָּה הָעוֹר הַמְכֻסָּה, כְּמִ"כ יֵשׁ מִילָה בְּעִבּוּדָה בְּרוּחַנִיּוֹת שֶׁהוּא עֵנִין כְּרִיתָהּ לְכֹרוֹת כָּל הַמוֹנַעִים שֶׁהֵם טַמְטוּם הַלֵּב, וְטַמְטוּם הַלֵּב שֶׁלְבוֹ אֲטוּם וְסִתּוּם מִלְּקַבֵּל דְּבַר חֲכָמָה, וְעִיז יֵהִי וּמֵל ה' אֲלַקִּיד אֵת לְבַבְךָ, וּמֵל הוּא מִלְשׁוֹן גִּילּוֹי שִׁיחַי גִילּוֹי שֶׁם הוּי' שִׁיחַי בְּבַחֲי' אֲלַקִּיד שֶׁהוּעַ פְּב"פ. וְלִכֵּן מִילָה גִ"כ בְּשִׁמְנֵי כַּדֵי שִׁיעֵבוֹר עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת שֶׁהוּא גִ"כ שְׁמוֹנֶה שֶׁהוּא מִדְרַגַּת אִזּוֹ, דְּבַכְדֵי לְבוֹא לְגִילּוֹי אִזּוֹ הוּא עִי' מִילָה דְּעַכְשֵׁיו. וְאֲךְ כִּז' הוּא עַכְשֵׁיו, אֲבָל לַעֲלִי יֵהִי גִילּוֹי מִדְרִיגַת בְּתוֹלָה וְכִמְאֲרֻזִּיל אֲתַתָּא כְּמֵאן דְּמַהִילָא דְּמִי. וְהַעֲנִין דֶּהֱנָה עַכְשֵׁיו צִ"ל כְּסֹדֵר הַמִּדְרִיגוֹת דְּצִ"ל בְּתַחֲלָה מִדְרִיגַת מִילָה, וְבַכְדֵי לְבוֹא לְמִילָה צִ"ל שִׁיעֵבוֹר עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת שֶׁהוּא אֲוֹתִיּוֹת תִּשְׁבַּ שֶׁהוּעַ תְּהַשׁוּבָה וְאַחֲ"כ מִילָה, אֲבָל לַעֲלִי לֹא יֵהִי הַהִילּוֹךְ בְּמִדְרִיגוֹת שׁוֹנוֹת, כִּי אִשׁ שִׁיחַי הַגִּילּוֹי בְּמִדְרַגַּת בְּתוֹלָה כְּמֵאן דְּמַהִילָא, וְהוּא עִי' גִילּוֹי הַמְּחוּל שֶׁהוּא גִילּוֹי אִ"ס הַסּוֹכִ"ע עִיז יֵהִי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְרִיגַת בְּתוֹלָה וְאִישׁ כּוֹי וְהַהִילּוֹךְ יֵהִי בְּמִדְרִיגַת בְּתוֹלָה.

ב"ה.

פּתַח דְּבַר

לְקִרְאָת שִׁ"פ וְיִשְׁלַח, יוֹם הַבְּהִיר יוֹד כְּסֵלוֹ, יוֹם נִישׁוּאֵי כ"ק אֲדַמּוּ"ר עִם הַרְבֵּנִית הַצְּדִקְנִית מֵרַת חִי' מוֹשֵׁקָא נ"ע (בְּשַׁנַּת תְּרַפ"ט) – הַנְּנוּ מוֹצִיאִים לְאוּר אֵת הַמֵּאמֵר ד"ה „אֵת תִּשְׁמַח בְּתוֹלָה בְּמַחּוּל" מֵאֵת כ"ק אֲדַמּוּ"ר מֵהַר"ש נ"ע מִשְׁנַת תְּרַל"ט.

מֵאמֵר זֶה לֹא נִרְשַׁם עִי' כ"ק אֲדַמּוּ"ר מֵהַר"ש בְּעִצְמוֹ בְּכוּךְ כְּתִי"ק שֶׁל תְּרַל"ט, אֲךְ נִמְצָא הַנְּחָה מֵהַמֵּאמֵר שֶׁנִּרְשַׁמָּה עִי' בְּנו כ"ק אֲדַמּוּ"ר (מֵהוֹרֶש"ב) נ"ע בְּסִפֵּר הַהֲנַחוֹת שֶׁלּוֹ מִשְׁנַת תְּרַל"ט. וְהַנְּחָה נּוֹסֶפֶת מֵאַחַד הַחֲסִידִים שֶׁנִּרְשַׁמָּה בְּאַרְיִכוֹת יוֹתֵר – וְלִשְׁלִימוֹת הָעֵנִין הַדְּפַסְנוּ אֵת ב' הַהֲנַחוֹת.

בְּסוּף הַקּוֹנְטֵרס הוֹסַפְנוּ קִטְע מִרְשִׁימַת כ"ק אֲדַמּוּ"ר מֵהוֹרִי"צ נ"ע בְּקִשֵּׁר לְמֵאמֵר זֶה.

מֵאמֵר זֶה הוּא תְּדַפִּיס מֵתוֹךְ „סִפֵּר הַמֵּאמֵרִים תְּרַל"ט" חֶלֶק ב' שֶׁנִּמְצָא בְּדַפּוּס.

*

לְתוֹעֵלַת הַלּוּמְדִים וּמַעֲיִינִים הוֹסַפְנוּ בְּשׁוּלֵי הַגִּלּוֹין מֵרֵאֵי מְקוּמוֹת וְצִיּוּנִים – נִעְרְכוּ עִי' הַרְהַ"ת ר' אֱלִי' שִׁי' מִטּוֹסוֹב וְהַרְהַ"ת ר' יְהוֹנָתָן דּוּד שִׁי' (בְּהַרְבִּ"צ ע"ה) רִינִיץ.

מְעַרְבַת „אוֹצֵר הַחֲסִידִים"

חַג הַגְּאוּלָּה, יוֹד כְּסֵלוֹ, הִתְשַׁסִּיחַ בְּרוֹקְלִין, נ. י.

סופר, ואח"כ על כל דיבור פרחח נשמתן שהוא ענין התשוקה והצמאון וכליון לא"ס ב"ה, וה"ז פב"פ בנש"י מלמטה למעלה. ועי"ז הי' ג"כ מלמעלה פב"פ וניתן להם הלוחות שהי' כולו פנים וכמ"ש משני עבריהם הם כתובים, ואיתא בירושלמי שהלוחות היו כתובים בכל הששה קצות, וה"ז כולו פנים, ולכן הי' נצרך לשאת בכתף בכדי לחבר אותם לאחוריים, ואח"כ בחטא העגל נתרחקו מאלקותו ית', ואח"כ כתי' ואנכי עמדתי בהר ארבעים יום כימים הראשונים וארז"ל מה הראשונים ברצון אף אחרונים ברצון, והוא ענין שע"י תשובה נעשה החזרת פב"פ וכמ"ש בצר לך ומצאוך ושבת עד כו'.

ובדרך כלל ענין הקירוב הי' בזמן בהמ"ק ובחורבן הבית הוא ענין הריחוק, דהנה בבהמ"ק הי' גילוי אלקות וה"ז קירוב גדול ואח"כ נחרב הבית ונתרחקו ישראל מהקב"ה, אך אין זה ריחוק לגמרי שהרי אחר שבעים שנה נבנה בית שני וה"ה עוד בבחי' קירוב, ועכשיו לאחר החורבן שהו"ע הריחוק לגמרי, מ"מ הכוונה מזה הריחוק הוא ג"כ בשביל הקירוב שלאח"כ, כי עי"ז באים נש"י לתשובה, ועי"ז יהי' גדול כבוד הבית האחרון שהו"ע בהמ"ק שיבנה במהרה בימינו, ובספרי הקבלה מחשבים כל הזמנים שהיו נש"י בעלי' וירידה כו'. וזהו ענין ישראל מונין ללבנה, דכמו שהלבנה היא תמיד בעלי' וירידה והכוונה מהירידה הוא בשביל העלי' שאח"כ, כמ"כ הוא בנש"י.

והנה כתי' כי פנו אלי עורף ולא פנים, שהוא ענין דרך כלל קרירות ומצות אנשים מלומדה ועד"מ באדם שמחשיב הגשמיות ליש ודבר ומשים פנימיותו בהם, אלא בכדי לצאת בדרך מצות אנשים מלומדה מתפלל ולומד מעט לפעמים ולכן נק' בשם עורף. אך מ"מ כתוב גם ע"ז כי פנו אלי שנק' ג"כ בשם פנים מעט, כי הנה יש ב' בחי' חפץ ורצון, ובעבודה הו"ע אתכפיא ואתהפכא, חפץ הוא הפנימי' מהרצון ורצון הוא חיצוניות, וזהו פי' כי פנו אלי שהגם שפנו אלי מ"מ הי' רק בחי' עורף כי פנימיות רצונו מקושר ומשוקע בהבלי העולם, וידע אינש בנפשי' באיזה פרט הוא משוקע, אך מ"מ בחיצוניות שהוא הרצון יש לו ג"כ רצון לאלקות וז"ע אתכפיא ולכן נק' ג"כ בשם פנים. אך יש אדם שאין לו רצון כלל לאלקות אפי' בחיצוניות, מ"מ ע"י תשובה יכול להיות החזרת פב"פ. ועיקר החזרת פב"פ הי' במ"ת, כי במ"ת פרחח נשמתן על כל דיבור, והוא ע"ד ויחד לבבינו שנתייחד חיצוני' הלב עם פנימיות הלב עד שנעשה כולו פנימי', כי בהכליון שפרחה נשמתן אין שייך התחלקות בין חיצוניות ופנימיות, אך ע"י התשובה נעשה ג"כ החזרת פב"פ.

אך כל זה עכשיו בזמנה"ג שהו"ע הריקוד שלפעמים הם בריחוק ולפעמים בקירוב, אבל לע"ל יהי' בחי' מחול שהוא ענין עיגול אשר אין שייך בעיגול קירוב וריחוק. והענין דהנה עכשיו הוא הגילוי דממכ"ע שהוא כמו למשל התחלקות ראש וגוף ורגל ולכן נש"י הם ג"כ לפעמים כך ולפעמים כך, ולכן אפי' מי שהוא עובד ה' באמת אינו יכול לעמוד במדריגה אחת, כי הרי הוא נצרך להשפיל א"ע ברצונות

בס"ד, פ' ראה תרל"ט, הנחה

אז תשמח בתולה במחול, וצ"ל מהו ענין המחול. הנה אנו אומרים בקידוש לבנה כשם שאני רוקד כנגדך כו', וצ"ל מהו שייכות ריקוד ללבנה, וגם מהו ענין הריקוד דכנגד. אך הענין דהנה אנו רואים בריקוד גשמי למשל שני בני אדם הרוקדים זה כנגד זה שתחלה הם רחוקים זמ"ז עד שבבואם באמצע הבית הם נעשים קרובים זה לזה ע"י ריקודם, והגם שאח"כ הם מתרחקים יותר כמו למשל בתחלה א' עומד לדופן מזרח והשני לדופן מערב והרי הם רחוקים וע"י ריקודם מתקרבים באמצע הבית, ואח"כ מתרחקים עד שאותו שהי' במזרח הולך למערב ואותו שבמערב הולך למזרח, וה"ה רחוקים מאד מ"מ הכוונה מהריחוק הוא בכדי שע"י ריקודם יתקרבו עוד. וזהו סוף מעשה שהוא הקירוב הוא במחשבה תחלה בעת הריחוק. ודרך כלל הריחוק נק' אחר באחר והקירוב נק' פנים בפנים. ועד"ז יובן בלבנה שבתחלת החדש אינו ניכר עדיין אורה כ"א עדים שהיו רואים את החדש הם היו רואים אבל לאחרים אינו ניכר האור כי הלבנה בעצמה הוא עצם חשוך וכל האור שלה הוא מה שמקבלת מהשמש, ובתחלת החדש שהוא תחלת קבלתה אינו ניכר האור וברבות הימים עד חצי החדש מתרבה ומתגדל אורה וה"ז קירוב, כי ריבוי האור הוא קירוב וה"ז פב"פ, ואחר חצי החדש היא מתמעטת, וה"ז ריחוק וה"ז אחר באחר. והריקוד הוא ענין הביטול כי בכדי שתקבל ההשפעה מהשמש היא נעשית נקודה תחת היסוד שהו"ע הביטול וזהו"ע הריקוד דלבנה.

ועד"ז יובן בנש"י כי הנה כתי' שמש ומגן הוי' אלקים ששם הוי' נק' שמש, והנה ארז"ל ישראל מונין ללבנה דכמו שהלבנה עיקר התקרבותה להשמש בכדי להיות פב"פ והוא ע"י הביטול, כמ"כ בנש"י כתי' פנים בפנים דיבר הוי' עמכם שעיקר הכוונה הוא בכדי להיות פב"פ עם הקב"ה והסימן לזה הוא דע"י שדיבר ה' עמכם ע"ז נעשה שם הוי' בנש"י ג"כ. וענין שם הוי' בנש"י, כי הוי' הוא הביטול שלמעלה מהטעם ודעת, ה' ראשונה הוא ענין התבוננות לאורך רוחב באלקות, וא"י הוא תורה, ה' אחרונה דבור, ודרך כלל הוא תפלה. וזהו ענין פנים בפנים, כי פי' פנים הוא משל דכמו שבפנים הם כל החושים הנעלים רא"י ושמיעה ריח וטעם, כמ"כ בנמשל פנים הוא ענין הפנימי וע"י שהאדם מקשר פנימיותו להקב"ה. וזהו פנים בפנים מלמטה למעלה וע"י נעשה ג"כ פב"פ מלמעלה מטה.

והנה דכמו שבהלבנה יש כ"ח עתים י"ד לטובה וי"ד להיפוך כמ"כ בנש"י יש מדרגות שפעם הם בעלי' דהיינו שהיו בבחי' קירוב להקב"ה, וכמו במ"ת דכתיב ויחן ישראל וארז"ל שנעשו כולם כאיש אחד וה"ז ביטול גדול שכללות נש"י נעשו כאיש אחד שהוא המספר הקטן שבכל המספרים וכמ"ש לפני אחד מה אתה

או תשמח: הנחה לא נודע למי. נדפס כאן
מכת"י מעתיק מס' 505. ולעיל ע' תריט נדפס
וע"ש בהמ"מ.

ש"פ ראה, על מז"ט אצל גיסי הרמ"ל, טל לפ"ק

אז תשמח בתולה במחול, אז קאי על לעתיד וקאמר שלעתיד תשמח בתולה במחול. והענין דהנה בקידוש לבנה אומרים כשם שאני רוקד כנגדך ואיני יכול לנגוע בכך כו', הנה יש ריקוד שהוא כנגד, וצ"ל מה שייך ריקוד ללבנה, ומהו"ע הריקוד. הנה יש ב' אופני הריקוד א' ריקוד שהוא כנגד, ב' הנק' מחול שקורין בל"א קאראהאָד, והנה הריקוד שכנגד דרך הריקוד הוא שנים עומדים בקצה הבית זה במזרח זה במערב ואח"כ הם מתקרבין מעט מעט עד שבאמצע הבית הם מתקרבין זה לזה ואח"כ הם מתרחקים וזה שעמד תחילה במזרח עומד אח"כ במערב כו' והם אז אב"א, והריחוק הוא לצורך הקירוב שאח"כ הם מתהפכין והם מתקרבין וסוף מעשה עלה במח' תחילה והעיקר הוא הקירוב שבאמצע הבית וזה עלה במח' תחילה. וכמ"כ יובן בלבנה דהלבנה היא עצם חשוך ורק מקבלת אור השמש, בתחילה היא מרוחקת מהשמש ואינה מקבלת רק הארה לבד וזהו"ע מולד הלבנה ואח"כ נתקרב מעט מעט עד שבאמצע החדש היא מתקרבת לגמרי. וזהו"ע קידוש לבנה שהוא כשהלבנה במלואה היינו שיהיה ניכר בה אור השמש, אומרים אז כשם שאני רוקד כנגדך ואיני יכול לנגוע בכך כמו הריקוד שהוא כנגד בתחילה הוא מקורב ואח"כ מתרחק ואח"כ מתקרב כמ"כ בלבנה בתחילה היא מתמלאת היינו שהיא בקירוב ואח"כ היא נחסרת מעט מעט מפני שהיא מתרחקת, ובפרט יש כ"ח עתים ללבנה י"ד לטובה וי"ד להיפך.

או תשמח: הנחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע.
(ונדפס ג"כ בתור הוספה בסוף סה"מ תרנ"ד ע'
שלו). תוכן מאמר זה לא נמצא לעיל במאמרי
אדמו"ר מהר"ש (שרשם בעצמו), אך נמצא ג"כ
לקמן בהנחה נוספת (ולע"ע לא נודע מיהו המניח).
המאמר מיוסד על ד"ה זה בסה"מ תקס"ה ח"א
ע' ריד ואילך. ס' מאמרי אדהאמ"צ דרושי חתונה
ח"ב ע' תר ואילך. אוה"ת נ"ך כרך ב' ע' תתפד.

בראש המאמר כאן נרשמה כותרת בגוכ"ק
כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע: «ש"פ ראה, על מז"ט
אצל גיסי הרמ"ל». וראה רשימת כ"ק אדמו"ר
מהר"י"צ נ"ע (נדפס להלן בהוספות) אשר מאמר
זה נאמר בעת שנולדה בת אצל בתו של כ"ק
אדמו"ר מהר"ש הרבנית דבורה לאה עם בעלה
הרה"ח ר' משה ארי' ליב גינזבורג (ראה אודותם
בס' תורת שמואל דרושי חתונה ע' ריט).
אז קאי על לעתיד: ראה גם לקו"ת שמע"צ
פח, א"ב: וכמ"ש אז תשמח בבחי' או שהוא בבחי'
קדם כו'.

והם אז אב"א [= אחר באחר] והריחוק הוא

לצורך הקירוב: ראה לקו"ת פקודי ז, א, וז"ל:
ובמ"א ע"פ אז תשמח בתולה במחול נתבאר שכדי
שיהי' עלי' מבחי' פב"ב לבחי' פב"פ במדרגה יותר
גבוה כי יש כמה מדרגות בבחי' פב"פ כו' הנה צ"ל
בתחלה אב"א ואח"כ נעשים נקודה תחת היסוד
ואח"כ נגדלת בבחי' פב"פ במדרגה יותר גבוהה
כו' ושם נתבאר הענין ג"כ בעבודת ה'. ע"כ.

וראה גם לקו"ת דרושים לשמע"צ פו, ג: כמו
ע"ד משל שמרקים במחול שמתרחק האחד
מחבירו כו'. וראה בכ"ז ס' מאמרי אדהאמ"צ
דרושי חתונה ע' תר ואילך.

אומרים אז כשם שאני רוקד כנגדך . . . כמו
הריקוד שהוא כנגד: ראה גם (בנוסף להנסמן לעיל
בתחילת המאמר) תו"ח שמות (הוצאת תשס"ב)
תצה, ב. תצו, ב. ס' מאמרי אדהאמ"צ דרושי
חתונה שם.

ובפרט יש כ"ח עתים ללבנה י"ד לטובה וי"ד
להיפך: ראה גם לקו"ת במדבר יח, ג. יט, ד. סה"מ
תרל"ב ח"ב ע' תמא.

כמו"כ בעבודה הנה כתי' שמש ומגן הוי' אלקים וישראל מונין ללבנה היינו שמקבלין אור השמש, כתי' פנים בפנים דיבר ה' עמכם שיהי' ניכר פעולת שם הוי' בכאוי"א מישאל, דהנה בכאוי"א מישאל יש שם הוי' י' הוא הביטול שלמעלה מטו"ד ה' התבוננות ו' תורה ה' אחרונה תפלה, אך שיהי' ניכר שם הוי', וזהו שמקבלין אור השמש. ולכן מצינו בהם שינויים, דקודם מ"ת כתי' ויחן ישראל נגד ההר וארו"ל כולם כאיש אחד והוא כמשל שבלבנה קודם המולד היא נקודה תחת היסוד, וכמו"כ הוא ביטול דלפני אחד מה אתה סופר, דמה אפשר להיות פחות מאחד, ואח"כ במ"ת הנה ארו"ל על כל דיבור ודיבור פרח נשמתן שהוא ביטול שיוצא מגדר הכלי לגמרי, וכנגד זה הנה כתי' וירד ה' על הר סיני שהי' גילוי אלקות והי' עשרת הדברות ונתנו הלוחות שעליהם כתי' כתובים משני עבריהם מזה ומזה הם כתובים, ואי' בירושלמי שהי' כתובים בד' רוחות ומעלה מטה לא רק בפנים ואחור שהיו כולה פנים, ולכך צריכים לשאת אותם בכתף לחבר אותם עם הכתף, וזהו פנים בפנים שע"י הבטה בפנים שלמטה לגבי מעלה והיינו הביטול ע"י פנים העליון מאיר למטה וזהו פנים בפנים, ואח"כ ע"י חטא העגל נתרחקו והיו בבחי' אחור באחור ואח"כ ע"י תשובה נקרכו וכמ"ש ואנכי עמדתי בהר כימים הראשונים מה הראשונים ברצון אף האחרונים ברצון.

ובפרט כמו שבלבנה יש כ"ח עתים כמו"כ בישראל הי' כ"ח עתים בימי שפוט השופטים ובימי יהושע ובכלל מיצ"מ עד אחר בר' הי' בבחי' פנ"פ, ואח"כ היו בבחי' אב"א, וע"י תשובה לאחר ע' שנה הי' בית שני, ואח"כ נתרחקו והריחוק הוא בשביל הקירוב וכמ"ש גדול הי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון שהבית דלעתיד הי' עוד גבוה יותר, דהעיקר הוא בשביל הקירוב וכמ"ש בצר לך ומצאוך [ובקשתם משם], והריחוק הוא כמ"ש כי פנו אלי עורף ולא פנים, אפי' מה שפנה אלי הוא רק בבחי' עורף, דעיקר הרצון הוא בתאוות זרות רק שמוכרח להתפלל ומוכרח ללמוד תורה מעט. ובכלל הוא ההפרש בין אתכפיא לאתהפכא, והוא חפץ ורצון הוא שבפנימיות הוא רוצה תאוות זרות ובחיצוניות יש לו רצון לאלקות ג"כ, וחפץ הוא שעיקר חפצו ומגמתו אפי' בפנימיות הוא רק לאלקות וזהו אתהפכא. מ"מ גם כי פנה אלי כו' הוא מל' פנים דע"י יכולים לבוא לבחי' פנים, וזהו"ע הריקוד שהוא כנגד ששייך בו ריחוק וקירוב.

והנה יש עוד אופן ריקוד שהוא במחול הנק' בל"א קראהאד שאינו שייך בו ריחוק והוא משארז"ל עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים לע"ל שהוא שיתקרבו

כמשל שבלבנה קודם המולד היא נקודה תחת היסוד: ראה תו"א וארא נט, ג. תצוה פה, ג. לקו"ת פקודי ז, א (בשם הע"פ). במדבר ד, א. יט, ד. סה"מ תרכ"ז ע' קכד. תרל"ג ח"א ע' רמח. רנ. ובכ"מ. ולכך צריכים לשאת אותם בכתף: ראה לקו"ת

במדבר ית, ג. דרמ"צ מב, ב. סה"מ תרכ"ז ע' מו. רצה. שצב. תסד. והוא משארז"ל עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים לע"ל: ראה גם לקו"ת ואתחנן ז, ב. ובכ"מ.

לאלקות ואינו שייך שם ריחוק כלל. ובד"כ ההפרש הוא בין ממכ"ע לסוכ"ע, דהנה בממכ"ע יש שינויים כמו ראש גוף רגל מעלה ומטה שיש בו התחלקות, דאפי' מי שהוא עובד ובשעת התפלה הוא מקושר לאלקות מ"מ לאחר התפלה חולף ועובר, דבממכ"ע יש שינויים והתחלקות ושייך שם פנים ואחור, ולכן כל חושים המעולים הם בפנים, וסוכ"ע שם אינו שייך התחלקות כלל ולא פנים ואחור וזהו"ע ראש מחול שמאיר הארת הסוכ"ע.

וזהו אז תשמח בתולה במחול, אז הוא א' על ז', שמא' נמשך בז' והוא מספר ח' וכמארז"ל כינור שלעתיד של ח' נימין, דשל בהמק"ד של ז' נימין שהוא כסדר המדריגות והוא בחי' ממכ"ע וכמו ז' ימי בראשית, אך כינור שלעתיד הוא של ח' נימין הוא הארת סוכ"ע, וזהו אז היינו כשיאיר הארת אוא"ס הסוכ"ע תשמח שיהי' גילוי השמחה וכמ"ש ישמח ישראל בעושיו, שמח לא נאמר אלא ישמח עתידים ישראל לשמוח, וכן על למעלה כתי' ישמח ה' במעשיו שמח לא נאמר אלא ישמח עתיד הקב"ה לשמוח במעשיהם, ואז יהי' גילוי השמחה במחול היינו שיהי' קירוב, וריחוק לא יהי' עוד. ומ"ש בתולה, הנה כתי' בתולה ואיש לא ידעה כמו שיש איש בקדושה וכמ"ש ה' איש מלחמה והוא מדרי' גבוה שהוא אש יו"ד כמו"כ יש איש בלע"ז שהוא איש יודע ציד איש שדה, איש מדנים, איש תהפוכות, הוא שמהפך מקדושה לסט"א, איש מדון הוא כמ"ש ונרגן מפריד אלוף, וכשאיש לא ידעה תשמח במחול. ומ"ש בתולה דוקא, דזכר צ"ל מילה שהוא מ"ש ומלתם את ערלת לבבכם, דטמטום הלב הוא שהלב אטום מלקבל דבר חכ' והוא ערלת הלב וצריכים לימול ערלת הלב וזהו"ע מילה, והנה מילה הוא בשמיני דתחילה צ"ל ז' ימים שהם כסדר המדרי' ז' ימי בראשית ואח"כ כשיעבור עליו שבת היינו שיאיר בו הארת סוכ"ע שהוא ע"י שבת אותיות תשב אז ומל הוי' אלקיך את לבבך, מל ל' גילוי שמאיר בו הארת הסוכ"ע, אבל איתתא כמאן דמהילא דמי ומיד כשנולדה אפשר להאיר בה הארת אוא"ס. וזהו אז תשמח בתולה במחול, בתולה דכמאן דמהילא דמי ומאיר בה בחי' אז שהוא הארת סוכ"ע, תשמח במחול היינו שיהי' קירוב ולא יהי' עוד ריחוק כלל וכלל.

אז הוא א' על ז': ראה גם לקו"ת שמע"צ פח, ב. סה"מ תרכ"ט ע' קנ. תרל"ב ח"א ע' קמא. ושי"נ. וכמארז"ל כינור של עתיד של ח' נימין: ראה גם לקו"ת תזריע כא, ד. אוה"ת חנוכה שכו, ב ואילך. סה"מ תרכ"ז ע' קד. תרכ"ט ע' יד. תרל"ב ח"א ע' קמא. סה"מ תרח"ץ ס"ע קפב ואילך. לקו"ש ח"ג ע' 812. ושי"נ.

וכמ"ש ישמח ישראל בעושיו שמח לא נאמר: ראה גם סה"מ תרל"ב ח"ב ע' תקמב. תרל"ג ח"א ע' רנד. רסח. ובכ"מ. והנה מילה הוא בשמיני . . . כשיעבור עליו שבת: ראה גם לקו"ת תזריע כא, א. סה"מ תרכ"ט ע' יב. ושי"נ. תרל"ב ח"א ע' קמא. סה"מ מלוקט ח"ה ע' טו ואילך וע' רלח. ושי"נ.